

njeni klobuk in odšel proti domu. Skrbelo ga je, da se je ves tresel. Čim bliže doma je bil, tembolj so se mu šibile noge in tem tesneje mu je postajalo pri srcu.

Ko je pa prišel do hiše, je postal. V staji je zagledal luč in neko govorjenje je začul. Spoznal je očetov in materin glas; a posameznih besedi ni mogel razločiti.

Tedaj so se pa odprla stajna vrata in na pragu se je pojavila mati s svetilko v rokah. Zagledala je Mihčeta, ki je pritajeno ihtel.

»Kje si pa bil? Zakaj pa jokaš?« je hitela vanj. Mihče pa je zajecal žalostno:

»Živino sem izgubil —«

Tedaj se je mati zasmejala.

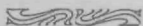
»Nič ne jokaj — živina je že doma.«

Mihče skoro verjeti ni mogel. Šele, ko mu je mati povedala, da je živina pravkar prišla domov sama, je Mihče verjel. In pol veselo, pol žalostno je pripovedoval, kako so ga maline zapeljale, da ni pazil na živino.

»No, drugič moraš biti pa že bolj skrben,« ga je posvaril oče.

Drugo jutro je pa imela Marušica veliko veselje, ko ji je prinesel Mihče poln klobuk malin na posteljo. Oči, še vse zaspane, so se zasmejale in deklica sama ni vedela, kako bi se zahvalila bratu. No, Mihče je bil pa tudi vesel, ker se je vse tako gladko izteklo. Pozneje pa ni izgubil nikdar več ne krav, ne teličkanorička.

Ivan Gnjevoš.

Dedov dobiček.

Zadehtelo v belem cvetju
ajdovo je polje.

Glej, smehljajo pred ulnja-
kom

ded se dobre volje.

Lepše ko je ajdi cvetje,
večji kupček šteli

kronic cvetlih bodo de-
dek

na jesen veseli.

Mokriški.

